

det ses, at der er dels et Vædringsforslag, der omtales under Nr. 193 og 194 dels et, der omtales under Nr. 195. Det under Nr. 193 og 194 angaar en Understøttelse til en forhenværende Husholderke ved Aarhus Sindsfygeanstalt, en Understøttelse, som jeg har foreslaaet skulde tilknaas hende med 450 Kr., men som Udvalget kun foreslaar at yde med 350 Kr. Jeg maa selvfølgelig anbefale det ærede Thing at stemme for mit Forslag, men maa naturligvis bemærke, at her jo ikke er Spørgsmaal om noget Reiskrav, at Summens Størrelse altsaa beror paa et Skjøn, og at den Paagjældende, dersom hun ikke kan opnaa Mere, maa være tilfreds med det, Udvalget foreslaar; men ifølge de Regler, der ellers pleie at følges, i Forhold til den Løn og de Emolumanter, hun har nydt, tror jeg at turde sige, at 450 Kr. ikke oversteige det Sædvanlige. — Hvad Vædringsforslaget under Nr. 195 angaar, nemlig 200 Kr. til en Arkitekt ved Sindsfygeanstalten for Ostitterne, skal jeg bemærke, at naar Forslaget motiveres derved, at det formentlig vil være det Billigste at følge det, saa er jo Meningen denne, at det vil være billigere at yde en Mand et saadant fast Bederlag for at føre Tilsyn med Bygningen, end at tilkalde en Mand i hvert enkelt Tilfælde, hvor Saadant er nødvendigt, i hvilket Fald man kommer til at betale ham hans Honorar efter Regning, og 200 Kr. er jo ikke nogen stor Sum, saa det kan let løbe op derover, naar det skulde blive nødvendigt hyppigere at engagere en Arkitekt i Kjøbenhavn til at tage ned og se paa Bygningen. Iøvrigt tror jeg ogsaa, at det i og for sig er en forstændig Forholdsregel, at saadanne Bygninger undergives et stadigt Tilsyn. Det er jo et meget stort Bygningskompleks, der er Tale om, og naar det ikke undergives et stadigt Tilsyn, kan det let den Omstændighed, at man ikke itide skrider til at reparere en eller anden Mangel, som maaske ikke er saa iøjensaldende for den Ikkesagkyndige, medføre, at det Hele bliver dyrere, og at det i Virkeligheden vilde have været det Billigste, om der itide var blevet grebet ind. Derfor er det, jeg har troet, at den Forholdsregel, jeg her har foreslaaet, i Virkeligheden vil være i Sindsfygeanstaltens velforstaede Interesse. Det er jo ikke Meningen, at Arkitekten skal udføre Reparationer; han skal kun føre Tilsyn med Bygningen og gjøre opmærksom paa Udsættelser, naar der er Noget at udsætte; men iøvrigt maa selve Arbejderne tænkes udførte ved de lokale Haandværkere.

Leth: Der blev talt temmelig høit i min Nærhed, saa at jeg ikke er ganske sikker paa, at jeg opfattede npte ethvert Ord, som den høitærede Justitsminister yttrede i Anledning af Vædringsforslaget Nr. 43; som jeg vilde sige et Par Ord om. Forslaget angaar jo, saavidt jeg veed, en

ny Foranstaltning, nemlig den, at der fra de paagjældende Overretters Justitskontorer skulde tilsendes vedkommende Underdommer et Exemplar af Overrettens Domme i alle saadanne Sager, hvor vedkommende Underretsdommere have dømt i første Instans. Saavidt jeg forstod den høitærede Ministers Ytringer, gif disse blandt Andet ud paa, at for Spøsteretsdommenes Vedkommende behøves det ikke, da de alle bleve trykte, saa at Underretsdommeren altsaa ad den Vej kunde erholde Dplysning om Spøsteretsdommenes Udfald og Indhold, men at noget Lignende ikke gjaldt med Hensyn til Overretternes Domme. Dette er naturligvis fuldkomment rigtigt; men jeg tilfsaar, at jeg ikke rigtig formaar at se den Nytte, som den her foreslaaede Foranstaltning skulde gjøre. Naar der meddeles vedkommende Underretsdommer en Udskrift af Overrettsdommene i de Sager, hvor Underretsdommeren har dømt i første Instans, saa maa det vel være til hans Efterretning, for at han ved senere Leilighed kunde rette sig efter den Anskuelse, han paa den Maade fik at vide, at Overretterne havde haft om den paagjældende Sag; men det er jo bekjendt, at Overrettsdommenes Virkning som Præjudikat og som Paaberaahelse af Præjudikater have en langt videre Udstrækning. Det kan nu ganske vist være muligt, at et lignende Tilfælde atter engang vil indtræde i den samme Underrets Jurisdiktion, hvor det allerede engang tidligere har været under Paakjendelse, men Sandsynligheden er dog vistnok meget større for, at saadanne Tilfælde, hvor den saaldne Overretsdøm kan tjene som Præjudikat, lettere indtræde i en anden Jurisdiktion end den, hvor Tilfældet først blev paadømt. Det ligger jo i Sagens Natur, at det er en Tilfældighed, hvor en saadan Sag kommer frem, og saa er der ikke synderlig Udsigt til, at der igjen netop paa det samme Sted, hvor den første Gang kom frem, vil fremkomme noget Lignende, naar man tager i Betragtning, at der er mange andre Steder, hvor der er Mulighed for, at det kan dukke op, naar det endelig kommer frem igjen. Der opnaas ikke ved denne Foranstaltning, at Overretternes Præjudikater blive bekjendte i videre Kredse end tidligere, idet det jo alene bliver den enkelte Underdommer, som har dømt i Sagen i Underinstansen, der faar Meddelelsen. Jeg beklager, at jeg ikke kan se det Hensigtsfærende i den foreslaaede Foranstaltning. Der eksisterer, som bekjendt, i andre Retsystemer en Ordning — det er den høitærede Justitsminister jo fuldkommen bekjendt med —, der gaar ud paa en langt større Kommunikation mellem de vedkommende Under- og Overinstanser end her. En saadan Kommunikation finder meget lidt Sted her, der kan maaske nævnes enkelte Tilfælde — jeg vil ikke forsøge paa at udtømme dem —, men jeg tænker paa kriminelle Sager. Naar der der afgives en saadan Reassumptionskjendelse, hvor der fordres nye Dplysninger forsøgte